

Náš pamětník. Josef Loužecký se narodil 26. prosince roku 1939 v Lešanech. V září 1942 si obec a okolí zabrala německá okupační armáda. Jeho rodina byla přemístěna do Černošic, do služebního bytu v místní faře. Soužití s farářem bylo, hlavně na začátku, těžké. Naštěstí měli v Černošicích přátele z Lešan a u nich našel Josef Loužecký svého prvního kamaráda, se kterým si hrál a občas zažil nějaké dobrodružství. V té době i klukovina mohla být pro celou rodinu nebezpečná, vypráví pamětník.

" Byli jsme u Berounky a přišli tam na nějakou rozcvičku Hitlerjugen, kteří bydleli na návsi v Černošicích. Odložili výstroj na hromádky na břehu. A odběhli dál podle břehu. Můj kamarád Franta řekl: Naházíme jim to do řeky. Jeden z nich se ohlídl a viděl co děláme řekl to ostatním a ty utíkali zpátky. Naštěstí se nám nic nestalo, ani po nás nepátrali. " 6:43 - 9:39

To už se blížilo osvobození a návrat do Lešan. Na podzim začal chodit do školy v Kamenném Přívoze, lešanská malotřídka byla opravena až v prosinci 1945. Chtěl studovat zemědělskou školu, jako jeho dědeček. Jenže v padesátých letech minulého století to nebylo tak jednoduché.

"Předseda MNV chtěl i na mym otci aby dal náš hektar pole do JZD a otec řekl ne. Předseda napsal do továrny, ve který otec pracoval, že nechce vstoupit do JZD. A v té fabrice řekli: tak tě propustíme a jdi se na to políčko živit. A já jsem nesměl na zemědělskou školu" 15:49 - 17:55

Co se v padesátých letech nejvíc změnilo?

" Skončilo takový to sousedský scházení a povídání, protože se lidi báli pomalu mluvit i ze spaní, natož mezi sebou." 18:36 - 18:52

Jeho život se nelišil od většiny ostatních lidí: po absolvování povinné vojny se vrátil ke své profesi.. V roce 1962 se oženil, s manželkou mají tři syny a dceru. Rodina byla vždy na prvním místě. A chvíli se zdálo, že si splní sen o vlastním podniku.

" Bylo uvolnění možnost podnikání, drobného. Já jsem toho využil a zřídil jsem nákladní autodopravu. A dělal jsem tu autodopravu pokud, přibližně do r. 70 to nebylo zase zakázaný. " 33:10 - 34:29

Začal se stavbou rodinného domu, absolvoval pomaturitní studium automobilové dopravy. Během sametové revoluce se zúčastnil jedné z velkých demonstrací na Václavském náměstí. V devadesátých letech nastoupil jako učitel odborných technických předmětů na střední integrované škole v Benešově. Učil 17 let. Do důchodu odešel po sedmdesátce. A až poté se mohl naplno věnovat svému celoživotnímu koníčku, zemědělství.

Mladým vzkazuje:

"podle mý zkušenosti vím, že se vyplatí chovat se poctivě, slušně a hlavně pracovat a dokázat se o sebe postarat" 54:31 - 54:39